

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Y. M., nar. X, státní příslušnost X, Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2021 č.j. OAM-125/LE-BA05-VL16-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že k odůvodnění své žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že na Ukrajině není dostatek práce a že tam nemá kde bydlet. V ČR má rodinu a na Ukrajině už nikoho nemá.
3. Žalobce dále v žalobě uvedl, že se bojí návratu do své domovské vlasti na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Současně prezentuje svoji obavu, že v případě návratu do vlasti by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací, když by tak byl reálně ohrožen na svém životě. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14 a zákona o azylu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se žalobce domnívá, že žalovaný v rámci správního řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když s ohledem na tvrzení žalobce a nově zjištěné skutečnosti v kombinaci s dříve obstaranými podklady bylo rozporu se zákonem rozhodnuto o nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, aniž by tak došlo k jejímu meritornímu projednání.
4. Žalobce je přesvědčen, že pokud by správní orgán zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují tvrzení žalobce uvedená v podané žádosti, pak by správní orgán musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14 a zákona o azylu, neboť žalobcem prezentované skutečnosti důvodně svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude žalobce reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě. Žalobce upozorňuje i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že. Se šablonovitým textem žaloby, který právní zástupce žalobce v obdobných případech používá, je žalovaný ze své správní činnosti dobře obeznámen. Právní zástupce žalobce zmiňuje konflikt v Azovském moři, který měl proběhnout v nedávné minulosti, ačkoli se jedná již o více než 3 roky starou událost, která nemá absolutně žádnou spojitost s případem jeho klienta a nemá ani přesah do jeho současné situace v případě návratu do země původu. Stejně tak je v žalobě popsána dnes již neopodstatněná obava žalobce z toho, že se obává povolání do armády, respektive nasazení do ostrých bojů na východě Ukrajiny. V současné době jsou ale do ostrých bojů na východě Ukrajiny nasazováni jen a pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Takový stav platí již od roku 2016. Zbytek žalobních námitek je konstruován vágně a nekonkrétně. Obecné fráze typu „žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem; žalovaný nezjistil řádně stav věci“ nejsou s to prokázat namítaná údajná pochybení správního orgánu. Na straně 2 a 3 píše autor žaloby o „nových skutečnostech“,

kteřé vyšly najevo a kteřé nebyly „předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení“. Žalovaný konstatuje, že se evidentně jedná o text, kteřý vůbec nepatří k případu žalobce. Ten totiž v ČR žádá o mezinárodní ochranu poprvé a žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu se tedy objevit nemohly. Text žaloby je tak v některých místech neaktuální, když mj. hovoří o obavách relevantních naposledy před pěti lety, na místech jiných je zase obecný, nekonkrétní a k případu žalobce nepřiléhavý. Žalovanému nezbyvá než konstatovat, že s žalobními námitkami pro důvody výše uvedené nesouhlasí. Stejně tak správní orgán nesouhlasí s návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobci v případě návratu do země původu nehrozí žádné azylově relevantní nebezpečí.

6. Součástí správního spisu žalovaného je pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 9. 2021, v němž žalobce uváděl, že vycestoval z Ukrajiny v roce 1995, naposledy tam byl před 10 lety. Problémy se státními orgány ve vlasti neměl. O mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že na Ukrajině není práce a nemá tam, kde bydlet. Obává se také, že ho pošlou do války. V ČR přišel asi před 2 lety o povolení k pobytu za účelem sloučení s rodinou poté, co se s manželkou, s níž má syna, rozvedli. Na Ukrajině podnikal v letech 200 – 2003, ale mafiáni po něm chtěli peníze, tak tam musel prodat dům, aby jim uhradil požadovanou částku. Na policii se obrátil, ale bezvysledně, protože policie je s mafiány podle něho hluboce propojena.
7. Správní orgán opatřil Informaci OAMP - Ukrajina - Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 30. července 2021 a Informaci MZV ČR, č. j. 102763-6/2021-LPTP - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti - Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne ze dne 22. února 2021.
8. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla jeho snaha legalizovat si zde další pobyt potom, co vypršela platnost jeho povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Za důvody, jež mu objektivně brání v návratu do vlasti, žadatel označil obavu z povolání k výkonu základní vojenské služby a následně do bojů na východě Ukrajiny. Správní orgán konstatoval, že výše jmenovaný je státním příslušníkem Ukrajiny, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb. ze dne 4. 3. 2019, kterou se mění vyhláška ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ČR považuje Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Výše jmenovaný dle jeho vlastního prohlášení pochází z vesnice X v Mikolajivské oblasti, kde naposledy pobýval a byl přihlášen k pobytu, tedy z oblasti, která je pod správou ukrajinské ústřední vlády a nevztahuje se na ni výjimka definovaná ve výše uvedené vyhlášce ministerstva vnitra. Ukrajina rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. V oblastech, které jsou plně pod kontrolou vlády Ukrajiny, bezpečnostní složky zaručují dodržování zákonů a z uvedených dokumentů je mj. patrné, že bezpečnostní složky obecně zabráňovaly násilí, a že současná ukrajinská vláda zavádí rozsáhlé reformy ke zlepšení vymahatelnosti práva a ochrany lidských práv a trvale usiluje o posílení právního státu. Poskytnutí azylu je zcela specifickým pobytovým statutem a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu na území ČR, které jsou upraveny

zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění. Správní orgán se v této souvislosti odvolal na rozsudek NSS v Brně č. j. 2 Azs 50/2010 ze dne 17. 2. 2011, podle nějž „institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej tedy využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a na základě výpovědi výše jmenovaného, že v případě žadatele lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žadatel přitom ani v rámci svých tvrzených problémů, a to obav z vydírání ze strany mafie, či neochoty nastoupit vojenskou službu, neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu za takovou zemi považovat. Dotyčný má v případě jakýchkoliv problémů v zemi jeho původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti, a to v rámci Institutu Úřadu ombudsmana, kde na dodržování lidských práv dohlíží kancelář Národní preventivní mechanismus. Ani snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu, přičemž odkazuje na judikát Vrchního soudu v Praze, který ve svém rozsudku č. j. 6A 508/97 uvádí, že „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Správní orgán tak považuje žadatelem prezentované potíže na Ukrajině, za azylově irelevantní, a plně řešitelné za pomoci ukrajinského právního řádu.

9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Žalobce v žalobě především tvrdil, že na Ukrajině není dostatek práce a že tam nemá kde bydlet. K tomuto soud uvádí, že ekonomické potíže ve vlasti nejsou samy o sobě relevantním důvodem pro udělení azylu, pokud nejsou namířeny diskriminačně pouze vůči některé sociální skupině obyvatel. Azyl lze udělit jen z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu. Mezi ně nepatří ani důvody rodinné, tj. okolnost, že žalobce v ČR má rodinu a na Ukrajině už nikoho nemá.
11. Žalobce dále v žalobě uvedl, že se bojí návratu do své domovské vlasti na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Současně prezentuje svoji obavu, že v případě návratu do vlasti by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací, když by tak byl reálně ohrožen na svém životě. Ani toto tvrzení nelze akceptovat, neboť povolání k výkonu vojenské služby je legitimní občanskou povinností a odmítnutí vykonávat vojenskou službu není rovněž důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
12. Nad rámec hlavní argumentace soud poznamenává, že vzhledem k tomu, že odůvodnění tohoto rozsudku se vztahuje k datu jeho vydání, tj. 31. 1. 2022, nemůže zohledňovat zostření situace na Ukrajině, k němuž po tomto datu došlo.
13. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (*výrok č. I. rozsudku*).
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli

jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (*výrok č. II. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. ledna 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně